

EDITORIAL

L'hora de la responsabilitat

L'alto-el-foc declarat per ETA dimecres passat té un impacte polític notable. POQUES hores després ja sabem amb certesa que **ÉS GENS improvisat** i que ha estat fruit de converses prèvies entre el govern espanyol, l'organització armada, l'esquerra abertzale i el govern basc, com a mínim.

Tot indica, per això, que els aspectes substancials del procés s'han pactat prèviament i no se sotmetran a discussió. D'aquesta manera podem entendre que tant ETA com el govern espanyol accepten que siguin els partits bascos els qui escriguin en un full en blanc com ha de ser la relació institucional dels territoris d'Euskal Herria i la seva relació amb els estats espanyol i francès i amb la Unió Europea.

Segurament no se sap res més, però això ja és prou. Si els partits bascos, des del PP a Batasuna, seuen en una taula i negocien un escenari comú, aquest escenari implicarà necessàriament una superació de l'estat de les autonomies i, per força, contindrà elements de sobirania nacional basca fins ara impensables de plasmar institucionalment.

I a ningú passa per alt el gran impacte que això tindrà al nostre país. Amb dos estats d'autonomia nous i insuficients ja encarrilats i el baleàr en camí, la comparació amb la situació basca pot generar moviments que ara no podem imaginar.

En tot cas cal que les negociacions evolucionin i perquè això passi caldrà un enorme nivell de responsabilitat de tothom. També dels mitjans, que hauríem d'apostar pel rigor i la discreció i deixar treballar sense demagògies innecessàries a aquells qui tenen l'obligació de resoldre el conflicte: els polítics bascos.

en ruta

el procés de pau a Euskadi obre la porta a una nova situació política

Un sotrac a les 12.14

Era previst que el comunicat fos conegut a les 12.30 però Ràdio Euskadi es va avançar uns minuts i el sotrac, dimecres 22 de març, va ser dels que fa història.

Sens dubte l'anunci d'alto-el-foc d'ETA obre una situació política nova al País Basc i qui sap si arreu. El full de ruta és clar. Va ser explicitat per l'esquerra abertzale en el míting d'Anoeta i de forma implícita el van acceptar dimecres Zapatero i Ibarretxe, en parlar de la manera que ho van fer.

Fins i tot el Partit Popular va presentar la millor de les cares possibles, tenint en compte la campanya de desqualificació permanent en la qual el principal partit de l'oposició espanyola està embarcat des de fa anys.

Ara l'esperança haurà de transformar-se en realitats però el trànsit per la ruta serà lent. Segurament passarà una dècada abans que puguem valorar de forma plena les conseqüències del sotrac del 22 de març de 2006.

Text del comunicat d'ETA declarant l'alto-el-foc

Comunicat d'Euskadi Ta Askatasuna
22 de març de 2006

Euskadi Ta Askatasuna (ETA) ha decidit d'aturar permanentment l'activitat armada a partir del 24 de març de 2006. L'objectiu d'aquesta decisió d'ETA és d'impulsar el procés democràtic necessari a Euskal Herria. A Euskal Herria, cal construir-hi un marc democràtic, que reconegui els nostres drets, de cara al futur i que faci possibles totes les opcions polítiques. Al final d'aquest procés, els ciutadans bascos hauran de tenir el dret de decidir el propi futur.

Als estats espanyol i francès, els correspon de respectar, sense la més mínima limitació, la decisió de debat democràtic que adopti Euskal Herria. Hauran de respectar la decisió que els bascos adoptem sobre el nostre futur.

Fem una crida perquè tots els agents actuïn amb la mateixa res-

ponsabilitat amb què ETA ha actuat a l'hora de fer el pas que ha fet. A les autoritats d'Espanya i de França, els fem una crida perquè ofereixin una resposta positiva a la nova situació i abandonin les actituds repressives.

En general, fem una crida als ciutadans bascos perquè s'impliquin en el procés i perquè lluitin pels drets del nostre poble.

És la voluntat i el desig d'ETA portar aquest procés fins a la fi i recuperar un veritable escenari democràtic, superant un conflicte que ha durat molts anys i construint una pau basada en la justícia. Confirmem el compromís de continuar, en el futur, fent més passos d'acord amb la voluntat expressada. La resolució del conflicte avui i aquí és possible. És el desig i la voluntat d'ETA.

Gora Euskal Herria askatuta

Gora Euskal Herria sozialista

Endavant fins a aconseguir la independència i el socialisme.

Política en majúscules, però de debò

per MARTXELO OTAMENDI

Abans-d'ahir ETA va oferir l'alto-el-foc més televisat, perquè mai un alto-el-foc havia estat tan predit i preavisat. Tanmateix, això no li pot llevar el pes ni la importància de la decisió presa per ETA. I la convicció que l'alto-el-foc era imminent ha fet créixer la il·lusió popular.

Aquesta il·lusió es basa en les dues aportacions que duu aquesta decisió. La primera, perquè alleuja de facto el sofriment d'una part del conflicte en una mesura que ningú no pot negar. La segona, perquè és el primer pas d'un procés que, tot seguit, a continuació (i en conseqüència), portarà noves mesures. I és això, sobretot, el que il·lusiona el ciutadà, el fet que en un futur pròxim el procés de pacificació i normalització es podria obrir.

Però l'alegria que ens ha comportat la decisió d'ahir no ens pot amagar la situació de l'altra banda del conflicte, que encara està esperant l'alto-el-foc que els correspon. Els presos bascos i llurs familiars, per exemple.

Ahir aquesta realitat va quedar oculta en totes les declaracions fetes per analitzar la decisió d'ETA. Aquest cap de setmana, tanmateix, centenars de familiars, tal com ho han fet els darrers anys, hauran de desplaçar-se lluny, assumint riscos, per a visitar els presos. A aquests, als qui pateixen la decisió política d'allunyar els presos, els governs espanyol i francès encara no els han declarat l'alto-el-foc. I convé no oblidar-ho pas.

També és un dia per recordar-se de les víctimes, perquè no podran compartir aquesta alegria d'ahir amb nosaltres. Però és temps de recordar-se de totes les víctimes, també d'aquelles que no s'enquadren sota cap direcció.

La decisió d'ahir obre unes possibilitats i un calendari molt interessant per a Euskal Herria. Un cop el procés es posi en marxa, i encara cal temps perquè s'implementi, la partida que començarà serà molt interessant.

Serà un procés de converses, on es constituiran taules, tots diran que cerquen la pau i la normalització, però on, sobretot, parlaran

de política i en clau política. I totes les paraules, i tots els moviments, i totes les prealiances, duran la política a sobre. Política i en la seva vessant més política.

En aquest espai és on tenen el veritable repte els sobiranistes bascos. Quan tot comenci s'aniran definint els drets dels quals podrà fer ús el nostre poble quan s'acabi el procés. Per molts sobiranistes bascos, l'activitat d'ETA ha estat un obstacle que impedia dur endavant la veritable lluita per la sobirania, una llosa que barrava qualsevol moviment. La decisió d'ahir ha tret aquesta llosa del camí, i l'ha netejat als ulls dels qui veuen el futur del nostre poble garantit a través de la plena sobirania.

Qui no recorda aquesta frase que hem escoltat durant anys i panys: "Ja veuran els de Madrid què és aquest poble quan ETA desaparegui, aleshores s'adonaran de qui som els bascos. Ens temen a nosaltres, no pas a ETA". ETA, per descomptat, no desapareix amb la decisió d'ahir, però ha eliminat la condició que incorporava aquesta frase històrica. Per tant, és temps de sobiranistes.

Tots admeten que el procés serà llarg, difícil, dur i amb daltabaixos. I així serà si volem veure aquest poble d'aquí a alguns anys en un nou escenari polític.

Això és el que demostra el procés –no tant encara– del nou estatut català i que no sembla que es tanqui gaire bé. Zapatero s'ha empassat ("El parlament de Madrid aprovarà allò que decideixi el parlament català") les paraules que va pronunciar al míting del Palau Sant Jordi a la campanya del 2003 d'una forma ben desvergonyida. Aquesta actitud del president del govern espanyol genera molt escepticisme, i amb raó, vers la sinceritat que pugui tenir el PSOE en el procés que s'obrirà a Euskal Herria. "Si als catalans no els volen cedir la gestió de l'aeroport del Prat, com admetran el dret de decidir dels bascos, si políticament és molt més i molt més difícil d'aconseguir?", requereixen escèpticament totes les famílies polítiques quan parlen sobre el futur immediat.

Hi ha molta feina per mostrar als iberoscèptics que el camí pres és el més eficaç, perquè és l'únic que es podia haver pres. Farcit de dificultats, però des del punt de vista sobiranista, aquest poble es troba davant el partit més interessant i decisor dels temps moderns.

Tindrem dos estats grans, gegantins comparats amb el nostre poble, enfront dels sobiranistes bascos els propers anys, i sense cap intenció de cedir. Les paraules "regal" i "miracle" no apareixen als diccionaris polítics d'Occident, i ni molt menys als diccionaris antiquats i de vell que entren els espanyols i els francesos. Això cal que ho tinguin molt clar els sobiranistes bascos, perquè no els sorprengui.

Aquests estats engegaran tot el seu aparell judicial, diplomàtic, econòmic i mediàtic per sortir indemnes de la taula. Això és així i cal tenir-ho clar. La clau estarà que la majoria popular s'uneixi amb els sobiranistes i caldrà treballar per assolir aquest objectiu.

Si la majoria social vol la sobirania, i un cop desapareguda la llosa política, no hi haurà força que ho pugui impedir. El temps jugarà a favor de la sobirania. I en un futur pròxim, els canvis que es produeixen al mapa europeu també. I cal cercar amics fora, que ens ofereixin ajuda, protecció, impuls i garanties.

Tota mena de gent ha treballat els darrers anys perquè la bona nova que vam tenir ahir arribés a bon port. Alguns a plena llum i altres d'amagat, però tots amb l'objectiu que el nostre poble disposi d'una bona oportunitat. La passa adoptada ahir no es pot comprendre pas sense el procés de Lizarra-Garazi, la proposta d'Anoeta, el Fòrum de Debat Nacional, el pla Ibarretxe, la resolució del congrés espanyol i altres iniciatives. Totes hi ha contribuït i totes mereixen el reconeixement del treball fet.

I la Champions de veritat no ha fet sinó començar per a totes i tots els bascos.

Martxelo Otamendi és director de "Berria"

Endavant per fer-ho possible

per PELLO URZELAI

Les opcions polítiques no sorgeixen d'un dia per l'altre, malgrat que al camí poden haver-hi punts d'inflexió. Les converses d'Alger van arribar després d'uns llargs i complicats contactes entre ETA i el govern espanyol i després d'un enfrontament armat molt feréstec. El 8 de gener de 1989 ETA va decretar un alto-el-foc unilateral de dues setmanes. Va ser una condició per a una primera reunió entre les dues parts. Tres dies després José Urrutikoetxea va ser detingut a Hendaia, però tot i així van mantenir la decisió acordada. Un cop iniciades les converses, el 23 de gener ETA va notificar que les dues parts havien acordat un alto-el-foc d'un mes. Es va acabar el 23 de març de 1989, tal dia com avui. I tot i que els contactes encara van durar uns quants dies, el procés de diàleg es va trencar.

L'acord de Lizarr-Garazi i la treva del 17 de setembre de 1998 van venir també després d'unes llargues converses secretes. El procés es va bastir sobre unes altres bases. Després de fer-se palès que el gestor de l'Estat —el PP— havia optat per l'estratègia de destruir el projecte polític nacionalista, l'esquerra abertzale va apostar per l'aliança entre les forces nacionalistes i progressistes, amb l'objectiu de fer respectar la paraula i la decisió d'Euskal Herria, en el camí cap a una via soberanista. ETA va donar per acabada la treva el novembre del 1999, i va tancar el camí de l'acord entre nacionalistes.

El camí realitzat en temps de l'acord de Lizarr-Garazi, tanmateix, no seria endebades. Es va fer una gran passa per deixar en evidència el caràcter polític del conflicte i reflectir Euskal Herria com a subjecte. Tal com ho demostren les propostes d'estatuts polítics d'abans i de després.

En arribar el PSOE al govern d'Espanya es va obrir una altra porta, en existir una nova possibilitat d'abordar la qüestió política des dels poders de l'estat. Amb la proposta d'Anoeta, l'esquerra abertzale va deixar clara l'aposta per un procés on la solució es trobés entre tots plegats. I els darrers mesos s'ha

treballat sobre el consens d'aquest camí i això ha dut el procés als seus inicis. Malgrat que hi hagi obstacles al camí. Però rere la decisió d'ETA hi ha més que una voluntat. Per a realitzar el canvi polític ja hi ha una maduresa a la societat basca per construir un "un marc democràtic" per a Euskal Herria. És a l'abast de les mans la veritable opció que els bascos i les basques decideixin sobre el seu futur a través de la solució. Per tot plegat ara caldrà activar els agents socials i la ciutadania que vulguin decidir el seu futur, perquè més que mai l'opció d'arribar al cim dependrà de les forces i l'atreviment de cadascú. La manifestació de l'1 d'abril sota el lema "És temps de solucions" és un pas significatiu en aquesta direcció.

Aturada permanent

ETA ha decidit començar "una aturada permanent de les accions armades". Aquest caràcter permanent li confereix valor afegit perquè demostra la voluntat i la dimensió temporal de la decisió. És un moviment unilateral i sense condicions. També demostra la voluntat per fer passes per superar un conflicte que dura ja fa massa anys i de construir una "pau basada en la justícia". Amb aquesta formulació ha deixat les mans lliures perquè la resta dels agents (govern francès i espanyol, PSOE, PNB, etcètera) s'integrin al procés. Però això no vol dir que la decisió no s'haja pres sense que hi hagi hagut garanties ni compromisos. Però això és el que no es veu.

És evident que sense accions armades, els governs espanyol i francès ho tenen més fàcil per a fer passes en relació amb la solució (tenen un terreny quasi il·limitat), però cal veure fins a on estan disposats a arribar. Les actituds que

s'han vist en les prèvies al procés (pressions a Batasuna i als presos) recorden que ells juguen en base als interessos d'estat, sense gaires miraments pels drets humans i dels pobles.

Zapatero ha fet saber que vol anar "a poc a poc". Però el que cal esperar és que els agents bascos no es quedin mirant cap a Madrid, perquè la clau del futur d'Euskal Herria és a Euskal Herria. Els partits polítics tenen una gran responsabilitat, sense cap mena de dubte. La taula de partits serà un instrument fonamental per a crear un nou escenari. Però no poden anar a corre-cuita. Tenint en compte els continguts i l'espai, no poden perdre l'oportunitat de treballar amb una perspectiva àmplia i flexible. Així doncs, tal com ho ha esmentat el president Ibarretxe, "la societat ha de sentir com a seu aquest procés de pau i normalització". Tots els ciutadans i ciutadanes hi han de participar. I aquí estarà segurament la clau de l'èxit d'aquesta nova fase.

Pello Urzelai és analista

El procés de pau basc té el guió escrit

per VICENT PARTAL

Els processos de pau no apareixen mai perquè sí ni s'obren d'una manera màgica. Els conflictes importants duren dècades i comencen a resoldre's quan és una evidència assumida pels contendents que ningú no pot guanyar; quan, més enllà de la retòrica del dia a dia, ja se sap que no hi haurà vencedors ni vençuts, ni que el contenciós durara una generació, dues o tres més.

Quan passa això, normalment, uns i altres comencen a pensar en l'eixida possible d'un conflicte que ningú no pot aguantar permanentment durant dècades. I aleshores s'obre un pre-procés, normalment informal, en què no hi ha contactes directes, però sí d'indirectes. Uns i altres van temptejant discretament quins serien els punts d'acord i comença a dibuixar-se el full de ruta que l'acord seguirà. Un full de ruta en què els dos contendents accepten que hauran de cedir una part dels objectius maximalistes, però en què, normalment, la part dominadora es veu obligada a cedir més, com siga que, habitualment, el conflicte té l'origen en la sensació d'opressió que viu un contingent prou significatiu de l'altra part. Tan significatiu que ha pogut mantenir la pugna durant dècades.

Únicament quan el full de ruta és clar

comença el procés de pau, que és lent i que demana un marge de maniobra a tothom, perquè cada part pugui vendre a la seua clientela la nova situació i evitar tensions innecessàries. Normalment dura anys.

En un procés de pau, quan s'ha arribat en aquest punt, sempre se sap com s'acabarà. La qüestió és com arribar a aquest final.

Per exemple, tots sabem que Palestina i Israel seran dos estats independents que compartiran Jerusalem com a capital. O que el govern britànic es retirarà d'Irlanda, però que retindrà poders de tutela sobre la comunitat unionista del nord.

En el cas basc, el full de ruta diu que hi haurà dos processos paral·lels: una negociació entre ETA i el govern espanyol per a parlar dels presos, en què ETA renuncia a parlar de política. I una mesa de partits bascos, tots, que dibuixaran en un full en blanc un nou esquema institucional basc. Esquema que els bascos rubricaran via referèndum i que acceptaran tant ETA com el govern espanyol.

Zapatero i Ibarretxe van parlar respectant tothora aquest full de ruta. Prova que anem bé.

les reaccions

Juan José Ibarretxe: 'Ha arribat l'hora que la societat basca decideixi en pau i llibertat el seu futur'.

Pernando Barrena: 'Cal que ara comenci un procés democràtic i que es respecti la paraula del poble basc'.

José Luís Rodríguez Zapatero: 'Cal prudència, calma i unitat política per a encarar el procés de pau, que serà llarg i difícil'.

Mariano Rajoy: 'Donarem suport al govern en aquest procés perquè no es pagui cap preu polític en la negociació'.

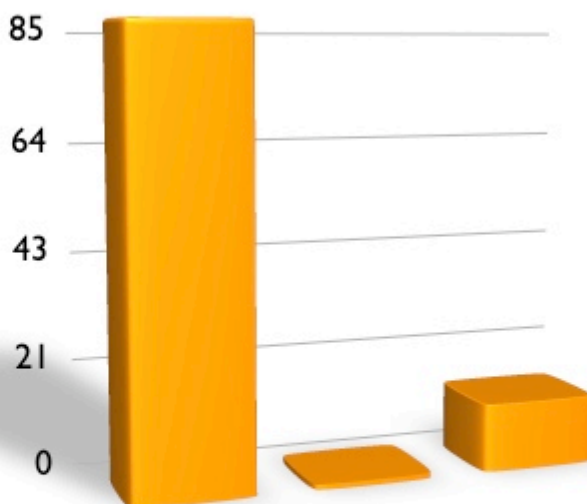
Pasqual Maragall: 'El pas fet avui obre un camí d'esperança que passa per les urnes'.

Artur Mas: 'Malgrat l'alegria que això significa, cal ser prudents, perquè amb gent així no se sap mai què pot passar'.

Josep-Lluís Carod-Rovira: 'Un alto-el-foc permanent és la mateixa expressió que va fer servir l'IRA i que va precedir l'abandonament de les armes'.

Enric Morera: 'El nacionalisme valencià donarà suport al govern de Zapatero en la cerca de la pau'.

Gabriel Vicens: 'Ara cal que els partits i els governs facin enfocaments oberts i que no caiguin en l'espanyolisme més tancat'.

ENQUESTA ALS LECTORS

Quina valoració feu del comunicat d'ETA anunciant un alto el foc?

- És una bona notícia (85.63%)
- No té credibilitat (1.29%)
- Cal ser prudents (13.08%)

Dades de migdia. 24/03/2006. Votants: 1.162

El vídeo del 22 de març per MERCÈ IBARZ

Vull cridar l'atenció sobre la realització i la composició del vídeo-comunicat d'ETA d'aquest 22 de març. Conté canvis en les formes que, des d'un punt de vista audiovisual, semblen voler ser significatives per a les comunitats a qui s'adrecen les tres figures etarres. Expressen una voluntat comunicativa nova, diferent als anteriors video-comunicats en molts aspectes.

Anem un per un. Seguim-ne el recorregut i l'expressió.

El vídeo va arribar a la recepció de la televisió pública basca sense avís previ, com tantes coses hi deuen arribar diàriament. Un primer canvi de forma. Sabent-ne després el contingut de la còpia -l'alto el foc permanent-, la manera en què es va fer arribar és també una manera de dir que, a partir d'ara, quan un material arribi a un interlocutor no serà un paquet-bomba.

El mirem. Com diu l'aguda observació que d'immediat algú va fer, és evident que l'escena no va ser gravada en una societat gastronòmica. Hi parla una veu de dona. El que diu és tan important que durant estona i estona, després, a les teles, gairebé ningú no va remarcar -i, pel que en sé, al cap de vuit hores, vuit, de veure contínuament la tele ahir, fins mitjanit- ningú no va remarcar prou què vol dir que per primer cop ETA parli per veu de dona.

Si vol dir, i aquesta és una esperança personal, que les dones d'aquesta organització armada prenen la veu de l'inici del diàleg, és que anem bé. Les dones tenen un paper central en la comunitat basca, són les amà, les mares, i amb elles, les ties, les esposes, les nòvies, les germanes... Si ara es posen, a més de consolar i confortar i encoratjar, per bé i per mal, que de tot els ha tocat a aquestes dones, a fer política d'estat, és que anem bé.

Tornem al video-comunicat, una peça audiovisual que, tal i com van avui els museus, centres d'art i certàmens internacionals de les arts plàstiques contemporànies, pot ser que un dia el vegem com a part de la col·lecció d'Artium, per posar un exemple, o a la Documenta de Kassel. És d'una realització impecable, políticament i estèticament, si és que les dues coses es poden deslligar. De bon començament s'observa que està molt ben il·luminat.

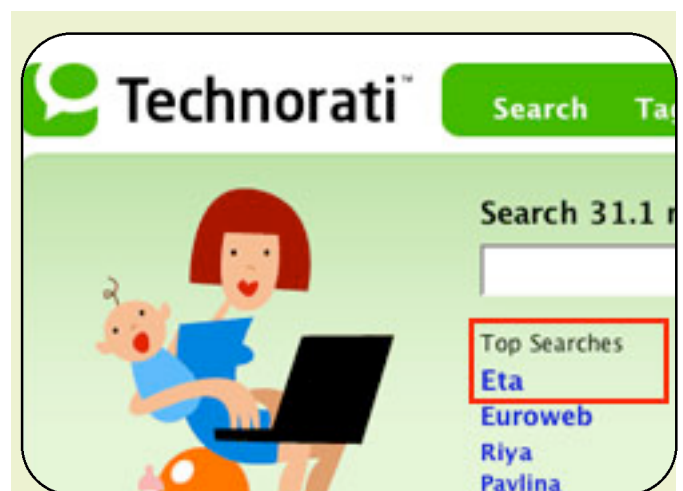
La dona que parla ho fa amb veu pausada i incontestable. Aquest darrer matis és interessant: la veu expressa uns continguts de manera que resulti evident que no ha d'haver-hi marxa enrera. És la veu d'algú que sap reconeguda la seva autoritat. En un primer nivell, s'adreça a la seva pròpia comunitat, els etarres i el seu camp d'irradiació. En un segon nivell, s'adreça a l'Estat espanyol. La veu parla primer en castellà, d'accent clarament del nord, i després ho fa en euskera. Parla doncs primer a l'Estat i després a la comunitat basca, en els dos casos amb els dos nivells citats amunt. En el programa "En directe", i a preguntes d'un redactor, Rafael Grasa, de la Càtedra Unesco per la Pau de la universitat Autònoma, va qualificar la veu d'aquesta dona de "radiofònica".

L'escenografia. És força eloqüent. En aparença, és la de sempre. La iconografia clàssica d'ETA al darrera dels ponents de la taula i, en la taula, en el frontal de cara a la càmera, l'escut

d'Euskal Herria. Potser hi ha algun canvi en les tres banderes que s'hi ha disposat a un i altre costat del gran anagrama etarra, al fons de la pantalla, no ho sé. El més interessant de tot és l'atrezzo dels tres etarres. Només cal comparar -i els veurem sovint aquests dies - amb anteriors video-comunicats. Els tres etarres no van amb passamuntanyes ni amb un mocador qual·sevol que els tapa la cara. La peça de roba que duen és finíssima, diria que de seda. Oneja amb calma mentre la veu parla.

També, les txapeles i els ulls han estat exquisidament dissenyats. S'hi nota, l'exquisidesa. No és per part meua un afillac a la realització, és una altra evidència. Tres figures amb carotes de seda i ulls i txapeles d'un teatre d'arrel grega, clàssica. Aquest ha estat el disseny, la manera, el com ho fem i com diem allò que volem dir. A veure qui i com és acceptat aquest repte extraordinari. La dona que ahir va parlar per ETA va venir dir que el diàleg s'ha de fer canviant totes les formes emprades fins ara, transformant-les en les d'un debat de fòrum.

Un fòrum a la manera d'Aristòtil, afegeixo: "Només els ciutadans diferents poden formar la polis, els ciutadans semblants no poden formar una polis". Les ciutadanes basques tal vegada ho poden intentar.

La cerca al Technorati

Al cercador d'articles i blocs Technorati, ETA va ocupar el dia de la treva al primer lloc de les paraules més cercades. De fet, una cerca del mot ETA, dona més de 125.000 resultats, i això vol dir articles de blocs que en parlen. Doncs bé, la majoria dels primers resultats són de blocs que parlen de l'alto-el-foc de l'organització armada basca. Technorati és un dels portals de blocs més usats i coneguts dels blocaires de tot el món.

També Google Video i YouTube varen tenir penjats, de forma ràpida, els vídeos de la declaració de treva, que varen ser molt visitats en els dos llocs

Reaccions als blocs de MésVilaWeb

FÈLIX MARTÍ

El disgust de l'alto el foc

felixmartí

dijous, 23 de març de 2006 | 13:22

No tothom celebra com cal l'anunci per part d'ETA d'un alto el foc permanent. Fins i tot es pot preveure que el procés de pau que ara s'inicia comptarà amb algunes oposicions notables. La primera reacció del Partit Popular manifesta que no es poden felicitar perquè temen que entrin a l'agenda política espanyola qüestions que ells havien anatematitzat: el procés d'autodeterminació d'Euskalherria i l'acceptació de les opcions polítiques que defensin pacíficament la independència del poble basc. La cúpula del Partit Popular està més preocupada pel manteniment de l'actual model d'estat unitari i per la condemna als nacionalismes diferents de l'espanyol que per la fi de la violència. Fins i tot sembla que els disgusti un nou escenari polític que no els permetrà criminalitzar idees polítiques amb l'habitual acusació de col·laboració amb banda armada. Els dirigents del Partit Popular han insistit en el caràcter exclusivament terrorista d'ETA i

s'han negat a reconèixer la dimensió política de l'organització armada. En conseqüència, s'han negat de manera inflexible no només a qualsevol diàleg amb ETA sino a participar en les diverses iniciatives dels grups que han treballat per la pau a la societat basca. Quan repeteixen que no es pot pagar cap preu polític per la pau, pretenen impedir els procediments democràtics per a solucionar conflictes i opten per un integritisme irracional.

Hi ha altres sectors que poden distanciar-se del procés de pau: algunes associacions de víctimes del terrorisme. La crueltat de les experiències viscudes els fa sentir qualsevol proposta de diàleg amb ETA com un risc de banalitzar els assassinats o d'afeblir l'acció de la justícia. Malauradament aquestes associacions han sigut manipulades ideològicament i política pel Partit Popular i pels mitjans de comunicació propers. S'han convertit en col·lectius que incideixen en el debat polític ocupant un espai que no els pertoca. El fet d'haver estat víctimes no els garanteix cap lucidesa en l'àmbit polític. Més

aviat passa el contrari: insisteixen en la naturalesa maligna dels terroristes i en demanen càstigs exemplars sense rebaixes. En un previsible procés de pau és probable que els seus criteris no s'inclinin a favor de la reconciliació. Des del conjunt de la societat se'ls hauria de fer entendre que, per honorar els seus morts i curar les seves ferides, el millor que poden fer és acceptar una estratègia negociadora que faci desaparèixer definitivament les violències. També se'ls hauria de convèncer que deixessin de tutelar la dinàmica política que, en societats democràtiques, correspon als partits polítics i a les institucions.

Potser tindrem la sort d'assistir a un relleu a la cúpula del Partit Popular que permeti un discurs allunyat de la insensatesa i la demagogia. Potser podem aspirar a un canvi d'actitud de les associacions de víctimes que fins ara han anat a remolc del Partit Popular i que podrien optar per un perfil de discreció, de no beligerància i de comprensió de les mesures que afavoririen la reconciliació.

Alto-el-foc de la pau, de la pau, de la pau, de la pau, de la pau, de la pau

bielmamengual

dijous, 23 de març de 2006 | 01:39

Estaut x treva

josepselva

dijous, 23 de març de 2006 | 08:10

No, no hi ha treva. L'orgia mediàtica no en te mai prou i ha canviat de marca de pinso (ara toca treva). Però seguirem amb l'embut embotit dins la gola fins a rebentar-nos el fetge. El nostre foie-gras amarg, trufat d'opinadors, especialistes i gent de bon viure del fum del no res esllangirà en les prestatgeries del supermercats periodístics hard-discount.

La xerrameca dels inútils no te límits i converteix un deliciós pastís artesanal en una embafadora rebosteria industrial.

Per sort anem de cara a la primavera i els arbres floriran al seu temps, quan toca, com cal.

Euskal Herria i Espanya s'aprofiten de Catalunya

enricborras

divendres, 24 de març de 2006 | 04:29

Dos contra un

Euskal Herria porta a Catalunya vint-i-cinc anys —pel cap baix— d'avantatge sobre l'horari previst de la independència. Molts de catalans, ignorants els uns, innocents els altres, o totes dues «qualitats» alhora, s'emmirallen en els bascs i llavors perden el món de vista. Des de dimecres passat assistim a una nova versió de la cançó «políticament correcta» a què ens tenen acostumats els polítics i els seus adlèters els «opinadors»: ara és l'alto el foc d'ETA, i l'«esperança», i la «prudència» i tots abocats al «procés de pau» i a fer costat al Pinotxet espanyol, al mentider Rodríguez Zapatero; anit hi havia il·lusos que encenien espelmes a l'ampit de la finestra.

SAÏL GORDILLO

**Jornada històrica
sgordillo**

dijous, 23 de març de 2006 | 02:54

La blogosfera política reacciona

En canvi, la blogosfera política ha estat al cas. Des de Miquel Iceta, que ha recordat la figura d'Ernest Lluch, i il·lustra l'anotació amb una foto al costat del líder dels socialistes bascos, Patxi López, que precisament era a la seu del PSC. Per més coincidències, la del secretari general de la UGT, Josep Maria Àlvarez, que ha rebut la notícia quan estava reunit amb el seu homòleg del sindicat nacionalista ELA José Elorrieta, segons explica (ara en català) en el seu recentment estrenat bloc. Un privilegi més, per als lectors de blocs, que cada cop en són més.

Des d'aquest portal, podreu accedir als blocs dels diputats i senadors a les Corts espanyoles, com el jove dirigent socialista Eduardo Madina, que ha fet una anotació

breu però esperançadora. Més curiositats, perquè precisament Madina ha coincidit amb el també diputat socialista i amic Manuel Mas, als lavabos del Congrés ("contra en Roca", diu l'excalde mataroní), tal com recull en aquesta entrada, i s'han felicitat mútuament.

Fent un tomb pels diaris personals de militants republicans, m'he aturat, com ja és habitual, en el bloc de Joan Safont, que també recorre a la paraula esperança en aquesta reflexió. El també jove republicà Daniel Casanovas, sempre atent, aprofita per avaluar la resposta més immediata dels mitjans a la notícia. El republicà Moisès Rial ho titlla d'excel·lent notícia, lògicament. Si voleu aprofundir en els diaris personals de les JERC, teniu un bon punt de partida en el seu bloc oficial.

En la blogosfera convergent, hi detecto una resposta lenta. L'excepció són Salvador Grifell, que centra l'atenció en el president

espanyol, i el regidor de CiU de Mataró Joaquim Fernández, que apunta a un camí cap a la pau.

Del PP, trobareu escassetat bloquejaire a Catalunya. El diputat Daniel Sirera es limita a reproduir la declaració oficial llegida per Mariano Rajoy. És l'únic que s'hi ha molestat, a escriure. Curiós oi? En canvi, per començar a navegar pels blocs conservadors de l'Estat sortiu des d'aquest. (Sort, als més atrevits!)

Molt interessant és la bitàcola del nacionalista basc Iñaki Anasagasti, del PNB, que fa una entrada amb un titular prou clarificador: "Ara és quan comença la batalla política." L'altre bloquejaire abertzale, Rafael Larreina, d'EA, va deixar mig abandonat el seu diari personal el dia abans que assistís a la manifestació sobiranista del 18-F a Barcelona.

Alea jacta est...

josepjuvert

dijous, 23 de març de 2006 | 19:01

Figura que és un dia d'alegria generalitzada perquè ETA ha decidit plegar. A mí, m'és igual, la veritat. De tota manera, jo penso que ja ho va decidir el dia dels atemptats de l'11-M: com es podia superar l'impacte mediàtic d'allò?. La via violenta havia perdut el sentit propagandístic que la podia moure.

Ara l'estat espanyol hauria de donar legitimitat completa als qui defensem l'autodeterminació dels pobles. Fins ara tots, catalans, bascos i gallecs, acabavem ficats en el mateix sac que ETA. Directa o indirectament. Molt em temo, però, que continuarem proscriu. Els nacionalistes que es vulguin dedicar a fer política, hauran de deixar de banda les reivindicacions nacionals, com fins ara. De fet, ja queda clar en el fet que, una de les primeres coses que s'han remarcat, fins i tot just abans del comunicat de la banda terrorista, és que MAI s'acceptarà el dret a l'autodeterminació. No en volen sentir a parlar, ni els guais que manen ara ni els neofalangistes que manaven abans. I estem parlant del dret

a decidir per part d'un poble, no parlem d'independència.

En definitiva, s'ha acabat el culebrot d'això que en diuen estatut i ara començaran a discutir durant dos o tres anys sobre si els presos els acostem o deixem tornar a obrir diaris en euskera o permetem que hi hagi partits polítics abertzales i d'esquerra (que ja té collons que, després de més de 25 anys de pressumpta democràcia, s'hagi de discutir de fer complir el que diu la llei, de llibertat d'expressió i de permetre partits polítics). I quan s'acabi això, estarem a on érem fa vint-i-cinc anys, però com que nosaltres serem vells i les noves generacions no ho hauran conegut, la societat pensarà que haurà avançat. Mentre això passa, ja formarem part del vagó de cua d'Europa gràcies a la nostra estimada espanya, que es dedica al totxo mentre els altres progressen.
<http://www.avui.cat/avui/diari/docs/index4.htm>

Per cert, si Euskadi i Catalunya no fossin dins espanya: de què parlarien els espanyols?

JAUME CIURANA

Temps d'esperança

dijous, 23 de març de 2006 | 09:12

És evident que vivim temps d'esperança. Temps de creure que altres futurs són possibles. La decisió d'ETA de començar un procés de canvi en la seva manera de fer política ho fa evident. Des de Catalunya no podem fer res més que mirar-nos el procés que ara comença amb respecte i amb el desig que Euskadi trobi, per fi, el camí de la pau.

Enlloc està escrit que els ritmes d'evolució polític-institucional d'Euskadi i de Catalunya siguin els mateixos, i per tant, és lògic que cadascú segueixi el seu camí. Ara bé, espero que ningú no cometi l'error de fer les coses de tal manera que, al final d'aquest procés, algú tingui la temptació de pensar que el camí de dolor, por i sacrifici que ha viscut la societat basca ha estat més efectiu políticament - ja que socialment i humana segur que no serà així - que el camí de diàleg, consens i concòrdia que ha seguit la societat catalana.

ANTONI SOY

Catalunya i Euskalherria

joandeserrallonga

dijous, 23 de març de 2006 | 12:59

Més eix Catalunya-Espanya.

Avui, més que mai, l'eix que defineix la política catalana és el del conflicte entre Catalunya i Espanya. La discussió de l'Estatut, la manifestació pel dret a decidir, el mal anomenat cas Carretero, en són algunes de les manifestacions evidents.

Alguns profetes de l'òrbita convergent o sociovergent havien pronosticat que, després del Pacte del Tinell, s'aniria esllanguint un dels dos eixos tradicionals de la política catalana: el del conflicte entre Catalunya i Espanya. Al mateix temps, deien, de forma molt ràpida, Catalunya passaria a funcionar políticament com la resta de l'estat i només ens quedaria l'eix esquerra-dreta. Ara, aquests falsos profetes de la fi del catalanisme haurien de fer una dura autocrítica.

Efectivament, en tot el procés de discussió de l'Estatut, però molt especialment en el seu tràmit a les Corts espanyoles, hem pogut veure com l'anticatalanisme és una de les idees força de l'Espanya que volen els partits polítics espanyols, de dretes i d'es-

querres. Estan convençuts que el manteniment i, en algun cas, l'estímul del conflicte entre Catalunya i Espanya els hi dona vots. Estic convençut que al mateix temps els hi treu vots a Catalunya. Alguns s'hauran de fer mirar com quadrar el cercle, tenint en compte que a Catalunya hi tenen una important bossa de vots.

El cotó fluix Carretero.

Amb les seves declaracions de diumenge passat el conseller Carretero ha fet la prova del cotó fluix respecte a fins a quin punt es creuen de veritat els partits catalans (i catalanistes?) què Catalunya és una nació i què ens caldria fer una política nacional des de la Generalitat. Ni PSC, ni CiU han passat la prova.

De fet, el mal anomenat cas Carretero és un altre exemple de la persistència del conflicte Catalunya-Espanya i de la creixent importància d'aquest eix en la política catalana. On està escrit què un Conseller de la Generalitat no pugui criticar al "suposadament intocable" Zapatero?. Com pot ser què el President de la Generalitat tingui la tentació de fer cas a les pressions que venen del govern de Madrid?. Com es pot explicar què uns partits catalanistes segueixin les ordres que venen de Madrid (cas del PSC), o

demanin la intervenció de Zapatero per posar ordre en el govern de Catalunya i cridar l'atenció al seu President (cas de CiU)?. Són aquests partits realment catalanistes?. Està clar qui manté la coherència pel què fa a la defensa d'una Catalunya nacional: només ERC.

Emoció i esperança a Euskalherria.

Ahir va ser un dia històric per a Euskalherria i també per a la resta de pobles ibèrics. ETA declarava un alto el foc permanent per primera vegada a la història.

A partir d'ara el diàleg, la responsabilitat de tota la societat però molt especialment dels partits polítics ha de permetre fer realitat l'esperança de pau.

Sabem què serà un procés llarg i complicat, però ningú es pot permetre que sigui un fracàs. Esperem què no s'incompleixi cap promesa ni es frustri cap esperança tal com, desgraciadament, ens ha passat en el cas de l'estatut de Catalunya.

És un moment, com deia, d'esperança i d'emoció continguda. esperem que hi hagi una combinació adequada de seny i de rauxa per a arribar quan abans millor a la pau definitiva a Euskalherria.

Alto el foc d'ETA: dia nefast per al PP

niventnigent

dimecres, 22 de març de 2006 | 15:41

Bona tarda,

Avui és un bon dia per a la gent de pau en general, més enllà de les seves idees i del seu color polític, i un dia nefast per a la ultradreta espanyola. I és que com era de preveure, l'únic partit que ha reaccionat negativament davant del comunicat d'ETA ha estat el de la gavina popular (Rajoy, en un to volgutament escèptic, ha afirmat que "aquest comunicat no era el que s'esperava").

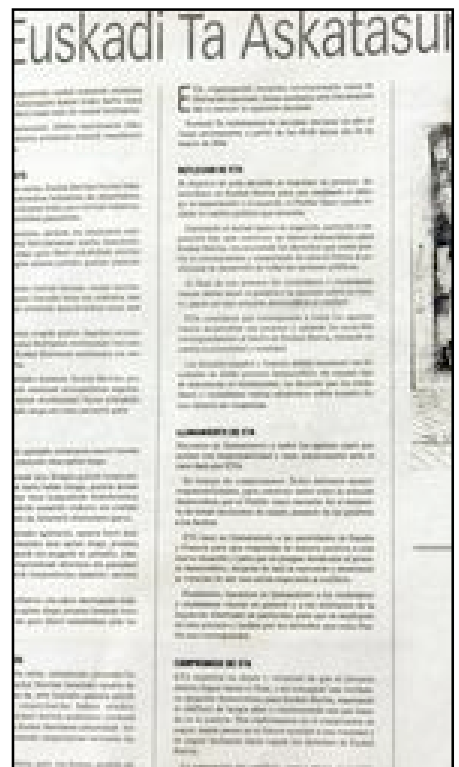
Si ETA acaba dissolent-se, orfes del seu "papu" número u (el número dos som els catalans), el PP haurà de refer la seva estratègia de "túnel del terror".

Segur que ben aviat, des de les fosses sèptiques populars, es cercarà un altre espantall per brandar davant dels seus

devots. A falta de jueus (ja els van expulsar en el seu moment) i de masons, penso que només tenen dues possibilitats:

a) Centrar el seu discurs en atacs reiterats contra la immigració -especialment la d'origen àrab- presentant-la com un perill per a l'essència d'espanyolitat (essència que deu ser una mena de Chanel n.5 feta a base de destil·lar caspa, suor i testosterona). Això, sens dubte, enfortiria el terrorisme islàmic a l'Estat espanyol, com ja ho va fer la participació a la guerra de l'Irac.

b) Que el "papu" número dos passi a ser el número u. Aquesta seria una bona notícia: a l'espera de tenir-ho tot pagat al món (com deia Francesc Pujols), els catalans ja estem acostumats a ser l'espantasogres de la ultradreta. I és evident que els atacs contra els catalans i la nació catalana, enforteixen el sobiranisme i l'independentisme catalans.

Una notícia d'abast mundial

El vídeo, en català, a VilaWeb TV

VilaWeb va publicar de forma immediata el comunicat d'ETA traduït al català. Però, poc després de la una, a les webs de Berría i Gara va aparèixer la ja cèlebre versió en vídeo. Per completar el seguiment de la notícia VilaWeb TV va publicar una edició de la declaració en èuscar, subtitulada en català.

Des de primers d'any VilaWeb TV està emetent en provés. Ara mateix ja emet una notícia diària en vídeo, que es pot trobar a la web però que també és accessible a través dels servidors de YouTube i Google Video. De la mateixa manera tots els vídeos es poden descarregar per a aparells mòbils com ara iPod, telèfons o PSP a través d'una versió de més alta resolució que es pot aconseguir amb programes com ara l'iTunes.

VILAWEB EN PAPER

VilaWeb ofereix als lectors en ocasions excepcionals edicions en PDF que es poden imprimir en paper. Trobareu totes les edicions anteriors a www.vilaweb.com/www/vwpdf

Partal, Maresma i Associats SL
Tàpies, 2 Barcelona 08001 · Telèfon: 932 276 630
redaccio@vilaweb.cat

Editora: Assumpció Maresma
Director: Vicent Partal
Cap de projectes: Dolors Castellon
Redacció: Germà Bustamante, Montse Serra, Enric Borràs, Teresa Bau, Josep Casulleras, Martí Crespo, Andreu Barnils, Anna Boluda, Amaya Ruiz, Josep Maria Foix i David Ubach
Maquetació i infografia: Jordi Juan i Àlex Llopert
Sistemes: Albert Salamé i Francesc Pascual
Publicitat: Jaume Prenafeta i Xènia Alonso
Cap d'estil: Jem Cabanes
Secretaria i administració: Rosa Pérez